

Sygn. akt II AKa 318/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA – Jerzy Leder (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SA – Przemysław Filipkowski

Protokolant Agnieszka Kaczmarek

przy udziale prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2022 r.

sprawy oskarżonego R. W., ur. (...)

w W., syna W. i E. z domu R.,

oskarżonego z art. 59 ust. 1 w zw. z art. 59 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu sprzed dn. 23 czerwca 2020 r w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 26 kwietnia 2021 r., sygn. VIII K 162/20

I. zaskarżony wyrok wobec R. W. utrzymuje w mocy.

II. zwalnia oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
	Sygnatura akt	<i>II AKa 318/21</i>
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 kwietnia 2021 r., sygn. VIII K 162/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości (co do czynu z pkt. I)

w części

#

co do winy

#

co do kary (co do czynu z pkt. II)

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów****2.1.1. Fakty uznane za udowodnione**

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			-----	-----	

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów**2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów**

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu
-----------------------	-------	----------------------------------

--	--	-------

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>Z uwagi na charakter orzeczenia sądu ad guem, wynikający z wzorowego wręcz procedowania a następnie bezbłędneho, bo spełniającego wszystkie wymogi art. 424 § 1 k.p.k., uzasadnienia sądu ad guo, rozważania sądu apelacyjnego mogą ograniczyć się do kilku kwestii o charakterze podstawowym, odnoszących się do istoty zarzutów skargi apelacyjnej.</p> <p>W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie poruszano problematykę wymogów, jakie w świetle art. 457 § 3 k.p.k. musi spełniać uzasadnienie sądu odwoławczego oraz skutków, jakie wywołuje nieprawidłowe sporządzenie tego dokumentu (zob. np. wyrok z dnia 8 marca 2007r., V KK 167/06, LEX</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p>

nr 260705). W szczególności wskazywano, że w zakresie szczególności uzasadnienia sądu ad guem obowiązek ten jest zależny, z jednej strony, od zawartości uzasadnienia sądu ad guo, z drugiej zaś, od wartości argumentacji skargi apelacyjnej. Dopuszczalne jest w praktyce (a w niektórych przypadkach wręcz pożądane – jak w rozpoznawanej sprawie) postępowanie sądu guem, polegające na odwoływaniu się w motywach orzeczenia do stanowiska zawartego w uzasadnieniu wyroku sądu ad guo (zwłaszcza wówczas, gdy zarzuty apelacji i uzasadniające je wywody stanowią dowolną polemikę ze stanowiskiem sądu meriti), nie oznacza to jednak całkowitej rezygnacji z przytoczenia jakichkolwiek konkretnych argumentów, w tym choćby mających odniesienie do wywodów sądu pierwszej instancji.

Odnosząc się do skargi obrończej, wskazać należy, że argumenty zawarte w tej apelacji uznać należy za nietrafne a apelację za niezasadną. Na wstępie stwierdzić należy, że sąd okręgowy w staranny i wnikliwy sposób przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, a każdy z ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów poddany został wszechstronnej analizie. Ocena ta uwzględnia wzajemnie odniesienia poszczególnych dowodów, czy wręcz zmieniający się kształt dowodu w trakcie trwania postępowania, respektuje jednocześnie dyrektywy zawarte w art. 7 k.p.k., biorąc pod uwagę każdorazowo wskazania wiedzy, reguły logicznego rozumowania i zasady doświadczenia życiowego. Ocena dokonana przez sąd I instancji, której szczegółowy wyraz znalazł

częściowo zasadny

niezasadny

się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, uznana być zatem musi za ocenę swobodną, o której mowa w art. 7 k.p.k. i jako taka pozostaje pod ochroną tego przepisu. Kontrola apelacyjna nie wykazała, aby sąd okręgowy przekroczył granice swobodnej oceny dowodów w kierunku oceny dowolnej; nie stwierdzono też w rozumowaniu tego sądu, przedstawionym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób odpowiadający wymogom określonym w art. 424 k.p.k. luk lub błędów o charakterze logicznym lub faktycznym, które mogłyby stanowić podstawę ewentualnych korekt wyroku.

Po tych uwagach o charakterze ogólnym, pora przejść do rozważań szczegółowych związanych z koniecznością ustosunkowania się do zarzutów i wniosku apelacji.

Zarzut z pkt. 1 apelacji – naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i danie wiary zeznaniom złożonym przez W. H. (1):

Niezasadny jest zarzut zawarty w pkt. 1 apelacji obrońcy - obrazy przepisów art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i danie wiary zeznaniom złożonym przez W. H. (1), a następnie ustalenie stanu faktycznego w oparciu o jej depozycje, podczas gdy zeznania jej należy co najmniej ocenić ostrożnie, albowiem za brakiem ich wiarygodności przemawia brak konsekwencji i są jedynym dowodem obciążającym R. W.. Przypomnieć należy, że ustalenia faktyczne pozostają pod ochroną zasady swobodnej oceny

dowodów, gdy zostały poczynione na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej, czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia. Taka sytuacja ma właśnie miejsce w rozpoznawanej sprawie. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na s. 3 w pkt. 2.1 dotyczącym dowodów będących podstawą ustalenia faktów, sąd pierwszej instancji w dokonanej subsumpcji wskazał powody, dla których uznał zeznania W. H. (1) za wiarygodne. Ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej, czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, zatem podlega ochronie przewidzianej w art. 7 k.p.k. Dodać jedynie wystarczy, że treści wynikające z tych zeznań korespondują z pozostałym materiałem dowodowym, zwłaszcza w postaci zeznań funkcjonariuszy Policji Ł. R. i A. K. – dokonujących zatrzymania R. W. w związku z podejrzeniem posiadania przez niego narkotyków i wynikami przeszukania jego mieszkania (k. 5-7).

Zarzut z pkt. 2 apelacji oraz z pkt. II apelacji – naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i uznanie wyjaśnień

oskarżonego R. W. za niewiarygodne:

Całkowicie niezasadny, bo wynikający z nieudolnej próby nadania wyjaśnieniom R. W. waloru wiarygodności jest zarzut obrazy art. 7 k.p.k. co do oceny tych wyjaśnień. Skoro sąd pierwszej instancji dokonał szczegółowej i wszechstronnej oceny tych wyjaśnień w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na s. 3, dając im wiarę jedynie w części, w której R. W. przyznał się do winy, gdyż znajdują potwierdzenie w tym zakresie w zebranych materiale dowodowym, co do posiadania znacznych środków odurzających w postaci marihuany, kokainy, haszyszu oraz substancji psychotropowych w postaci tabletek ekstazy i amfetaminy, odmawiając im wiary w tej części, w której wg oskarżonego posiadał te środki na własny użytek, nie pomijając żadnych istotnych szczegółów i wskazując jednocześnie wszystkie ważne argumenty uzasadniające dokonanie takiej oceny, w konsekwencji której uznał ten dowód tylko w części za wiarygodny; sąd apelacyjny ocenę tę podzielił w pełnym wymiarze, uznając ją za własną, bez potrzeby i konieczności powtarzania i powielania tożsamy argumentów. Podnieść jedynie wypada, co zresztą nie uszło uwadze sądowi pierwszej instancji, że oskarżony w swych wyjaśnieniach przyznał, iż miał świadomość ile lat ma W. H. (2).

Zarzut z pkt. 3 apelacji – naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez sąd I instancji dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i zbagatelizowanie depozycji

złożonych przez D. W., P. K. oraz A. P.:

Całkowitym nieporozumieniem jest w konsekwencji zarzut zawarty w pkt 3 apelacji obrońcy oskarżonego W., a mianowicie obrazy przepisów postępowania mogącą mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę zeznań świadków: D. W., P. K., A. P. i J. S., a więc świadków którzy nie mieli żadnej wiedzy co do sprzedaży przez oskarżonego narkotyków. Ocenę tych dowodów sąd pierwszej instancji zawarł w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na s. 5 w części 2.2 przedstawiając argumenty związane z depozycjami tych świadków. Ocenę tę sąd apelacyjny w pełni podzielił.

Zarzut z pkt. 4 apelacji – naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie przez sąd I instancji dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i zbagatelizowanie depozycji złożonych przez J. S.:

W konsekwencji nietrafny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych sprecyzowany w pkt. 4 apelacji. Przypomnieć wypada, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, jak wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach, nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu orzekającego, jak to ma miejsce w apelacji obrońcy S., lecz musi zmierzać do wykazania jakich konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego

w sprawie materiału dowodowego. Tego warunku skarżący nie spełnił, a sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych opartego na innej ocenie dowodów, niż tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Zarzut z pkt. III apelacji – rażącej niewspółmierności kary jednostkowej pozbawienia wolności orzeczonej względem R. W. w zakresie czynu przypisanego mu w pkt. 2 wyroku:

Nietrafny jest także zarzut autora apelacji zawarty w pkt. III odnoszący się do wymierzenia R. W. rażąco niewspółmiernie surowych kar jednostkowych w zakresie czynu przypisanego w pkt. 2 wyroku, to jest wymierzenia kary 2 lat pozbawienia wolności. Pomijając niezręczność stawianego zarzutu, powodującą jego słabą czytelność, to w istocie autor apelacji – co wynika z postawionych końcowych wniosków – zmierza, bądź to do uniewinnienia oskarżonego od dokonania czynu opisanego w pkt. I (w przypadku uwzględnienia zarzutów), bądź też do reformowania wyroku przez złagodzenie kar jednostkowych i orzeczenie kary łącznej w minimalnym rozmiarze.

Problematyce wymiaru kary sąd pierwszej instancji – co zdarza się niezwykle rzadko a co przecież jest prawie zawsze dla oskarżonego kwestią o charakterze podstawowym – poświęcił znaczną część uzasadnienia, omawiając na s. 6 - 7 wszystkie okoliczności mające wpływ na jej

wymiar, bacząc by jej dolegliwość nie przekroczyła stopnia winy, kształtując prawidłowo wymierzone kary jednostkowe pozbawienia wolności, jak i karę łączną, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności wpływające na jej wymiar określone w art. 53 § 1 i 2 oraz art. 85 a k.k. Także i w tej części poczynione ustalenia i dokonane na ich podstawie rozważania, a to z uwagi na ich szczegółowość i zasadność, sąd apelacyjny przyjmuje jako własne, nie znajdując żadnych podstaw do uwzględnienia wniosków skarżącego. Zarzuty sformułowane przez obrońcę oskarżonego, poza polemiką w kwestii wymiaru kary, nie dostarczyły argumentów, które w sposób skuteczny prowadziłyby do konieczności reformowania wyroku w postulowanym przez skarżącego kierunkach.

Konkludując, przy kształtowaniu oskarżonemu kary jednostkowej pozbawienia wolności, jak i kary łącznej, sąd pierwszej instancji wziął pod uwagę i należycie rozważył zarówno okoliczności obciążające, łagodzące, jak i osobowość sprawcy oraz okoliczności popełnienia przestępstwa prawidłowo bacząc, by dolegliwość kar jednostkowych nie przekraczała stopnia winy; Sąd meriti uwzględnił wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionych przestępstw oraz wziął pod uwagę w wystarczającym stopniu cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Prawidłowo zatem sąd pierwszej instancji ustalił winę oskarżonego R. W. w zakresie przypisanych

	<p>mu czynów. Poczynione przez ten sąd ustalenia faktyczne, jak i dokonana subsumpcja prawna także pod kątem przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanych czynów, sąd apelacyjny uznał w pełni za zasadne; zatem wnioski apelacji obrońcy oskarżonego w postulowanym przez niego kierunku, uznać należało za całkowicie nietrafne.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Omówiono wyżej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>W zakresie czynu przypisanego oskarżonego w pkt. 1 wyroku:</p> <p>1. W przypadku uwzględnienia zarzutów z pkt. I apelacji, zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;</p> <p>2. Ewentualnie, w przypadku uwzględnienia zarzutu ewentualnego z pkt. II apelacji, zmianę kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu na art. 59 ust. 1 NarkU i wymierzenie za ten czyn kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, tj. kary 1 roku pozbawienia wolności.</p> <p>W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. 2 wyroku: w przypadku uwzględnienia zarzutu z pkt. III. apelacji, zmianę wyroku w ten sposób, że zostanie obniżona kara za czyn przypisany oskarżonemu R. W. w pkt. 2 wyroku, tj. zostanie wobec niego orzeczona kara 1 roku pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

W zakresie orzeczenia o karze łącznej: w przypadku uwzględnienia zarzutu z pkt. II i III. apelacji – orzeczenie na nowo kary łącznej, w jej dolnym, dopuszczalnym przepisami prawa wymiarze, w przypadku uwzględnienia zarzutu z pkt. I i ewentualnie III, uchylenie orzeczenia o karze łącznej.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec omówionej bezzasadności zarzutów apelacji.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Nie stwierdzono.
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Całość wyroku.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów apelacyjnych.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<u>Wyrok nie podlegał zmianie.</u>	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.	Nie dotyczy.	# art. 439 k.p.k.
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Zwięźle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	Nie dotyczy.	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa, uznając –

na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. - że ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe a to ze względu na brak majątku i wysokość dochodów.

7. PODPIS

Jerzy Leder

Anna Zdziarska Przemysław Filipkowski

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina; co do kary.		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości (co do czynu z pkt. I)		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary (co do czynu z pkt. II)		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>1.4. Wnioski</i>			
#	Uchylenie	#	zmiana